

NS боеен зов

#215

3 / 2025 (136)

Алфред Коц

Командиране и послушание

Думи към войниците на Хитлер

Част 1

Предговор към изданието 1st - 13th
(първоначално публикувано през 1934 г.)

Времето на пламтящата стоманена буря по време на Първата световна война има и добра страна. Там, където избухваха снаряди, нямаше никой, който да не принадлежи изцяло към нас. Който имаше желание и възможност да се измъкне от изпълнение на дълга, защото беше страхлив, вече не беше сред нас.

Другари, знам, че копнеете всичко да върви напред. Вие не искате в нашите редици да марширува някой, който фалшифицира нашата общност. Вие копнеете за онова, което някога имахме в ротата: късче дом, късче родина. Жадувате за командир на рота от същия тип като предния офицер. И се страхувате, че нещо може, съвсем тихо и незабелязано, да се

промъкне, нещо, което не е в съгласие с нашата същност; страхувате се, че един ден то може да се окаже там и да не може да бъде изтрито. Притеснявате се, че може да не успеем да запазим това, което сме имали, когато нещата са били трудни. Притеснявате се, че може да не запазим това, което постигнахме с големи усилия под победното знаме на Хитлер.

Времето на отдръпващия се червен потоп има и добра страна. Всички знаехме какво да мислим един за друг. И тук нямаше никой, който да не ни принадлежи напълно.

Колко време всъщност е минало, откакто пет часа стояхме на едно място в голямата заседателна зала в Тенишале, за да видим нашия Фюрер, който минаваше от човек на човек и гледаше всекиго в очите? Управляващите бяха принудили другарите да свалят ботушите си, защото представлявали опасност за държавата. Но другарите не се поколебаха. Те стояха боси, въпреки че беше зима. Трябваше да скрием сините си шапки, защото те се смятаха за "униформа" и бяха забранени. Отвън имаше полиция, маси от полицаи. Вътре имаше огромни, плътно подредени колони от мълчаливи, верни мъже. Гладът поставяше много мъже на колене, но те не си тръгваха, освен ако медиците не ги отнесеха. Всички сърца там биеха като едно. Нямаше "ако" и "но".

Какво ни каза Адолф Хитлер тогава? "Другари, едно нещо знам със сигурност: сред вас няма страхливец!" Това бяха благословени часове въпреки неудобството. Знаехме, че всички, които стояха там, принадлежаха заедно в живота и на смъртта.

Другари, сега сте изпълнени с надежда, че това ще остане така. Тя трябва да остане такава и ще остане такава, ако сме заедно в духа на фронта. Просто трябва да се грижим заедно, всеки на своето място.

Човекът на фронта се страхуваше не толкова от смъртта, колкото от фалша на живота: притворство, наглост, самонадеяност и арогантност. Воинът, който се отдръпва, след като е изпълнил своя дял, твърде лесно прикрива самохвалеца, щом опасността отmine. През 1918 г. ние все още седяхме в бункерите. Неадекватността откъм тила донесе това, което беше станало неизбежно. Всичко това все още седи в костите ни. Веднага усещаме стария страх и старото недоверие, щом нещо неподправено стане видимо.

Но има огромна разлика между времената.

Ноември 1918 г: Стояхме пред появата на отровния разцвет на партиите и корупцията. Така започна разпадът на държавата, народа и нацията. И - липсваше лидер.

януари 1933 г: Изживяхме началото на края на партийната система. Корупцията и печалбарството внезапно престанаха. Държавата създаде солидна основа за реформиране на народа и нацията. Най-добрият знак за разликата между годините на мизерия и новия възход е нашият Фюрер.

Проверяваме: фронтът е добър, защото ние самите знаем кои сме и какво се случва, а ръководството е добро. Ако между тези полюси има нещо, което се нуждае от корекция, то фюрерът ще го овладее така, както овладя разделението и

мързела. Най-голямата задача е изпълнена. Ние все още гледаме на Адолф Хитлер с пълно доверие, винаги и навсякъде сме готови да помогнем с всички сили за довършването на огромното му дело и отново и отново да обезпечим и защитим това дело с живота си.

Този факт остава непроменен. Сега нека си изясним какво трябва да се направи, за да не бъде крайната победа ненужно скъпа. Разбираме се бързо, когато просто опиша природата на Фюрера - неща, които вие самите вече толкова често сте усещали и мислели. Това, което разказвам, са очевидни истини, но все още не всички ги знаят.

Предговор към изданието 14th

"Лидерство и следване" не е написана с намерението да бъде нещо ново. Сериозната работа вече беше подготвила почвата. Първата чернова отразяваше уроците от обучението на сержантите в моя клон на службата. Нашите "революционни дейности" всъщност не бяха нищо друго освен доказателство за превъзходство над врага: по-чисти, по-смели и силни във вярата си в Германия, в Адолф Хитлер и неговата мисия. По пътя много неща бяха трудни и неописуемо трудни за нас, но каквото и да е било трудно за нас, винаги става по-лесно, когато погледнем към Фюрера. Той беше и си остана, винаги и навсякъде, несравним пример за нас. Онова, което изтърпяхме, беше нищо в сравнение с бремето, което този човек овладя. Всеки, който застава до него, който споделяше с нас жертви и опасности, беше другар на живот и на смърт: той беше войник на Хитлер.

Силата на Фюрера отново и отново печели нови последователи - от врага или от онези, на които им е било все едно. Броят на хитлеровите войници растеше и растеше, докато накрая слънцето изгря в деня, когато не само нашата малка група германци бяха хитлерови войници, но и целият германски народ.

"Лидерство и следване" обаче не трябва да променя заглавието си заради това. Този труд продължава да е насочен към войниците на Хитлер. Защото всички ние сме войници, войници на труда или войници на оръжието. Днес нито един достоен германец не прави изключение. Всички ние искаме да бъдем войници, изправени като войници, истински и ясни, почтени и рицарски, твърди, ако е необходимо, внимателни и другарски помежду си и верни на Германия до смърт.

Текущите успехи не са случайни. Те са резултат единствено от ценностите на характера, от усърдието и жертвите. Създаването на тези ценности е целта на образованието. Успехите, постигнати от цялото, са успехи и за членовете. Затова членовете са длъжни да се подчиняват на това образование.

Примерите в "Лидерство и следване" почти винаги сочат към света на войниците, защото там дългът и саможертвата намират своите най-високи изисквания. Използването им естествено се отнася и за всички останали германци, както за ръководителя на фабриката, така и за работника, за ученика, така и за студента, за

учителя и ученика, за майката и детето. Едно е сигурно: каквото и да правим, то винаги е само слаба благодарност към мъжете, които са пролели кръв и са дали всичко за нас.

Когато по време на борбата, по молба на моите другари, написах кратък проект на тази инструкция, умишлено не записах всичко, което бях казал, за да може читателят да доразвие основните идеи. В това ново издание съзнателно запълних някои от тези пропуски, защото "Ръководство и следване" сега има много по-широка задача и вече не е просто ръководство за класа, а по-скоро много често просто се чете. С това не искам да нападам стария обичай да се чете на глас, защото изреченото слово превъзхожда прочетеното. Дори в сегашната форма има достатъчно място за индивидуален стил на представяне. Основните точки остават непроменени; те предлагат достатъчно материал за всеки, който го търси.

Картината на настоящето е като мозайка, чийто ярък лак не отрича тъмните камъчета. Те ни напомнят за това, което все още предстои да бъде направено. Миналото носи печата на едно могъщо, героично време. Нашата задача е да докажем, че сме достойни за него; наш дълг е да използваме всичките си сили, за да отговорим на нуждите на бъдещето.

Важно е оръжието да е с най-високо качество; още по-важно е оръжието да се управлява от най-добрия човек; най-важно обаче е неразрушимото единство на народа, чиито синове са не само най-добрите войници, но и най-добрите работници, които стоят зад войниците.

На най-висшия човек принадлежи най-висшето на земята: лидерството и управлението. Най-добрият винаги трябва да води. Лошо е, когато е иначе; знаем това от горчив опит. Всеки трябва да използва най-добрите си ценности за волята на фюрера. Тези ценности обаче не падат на никого от нас от небето. Те трябва да бъдат постигнати и спечелени. Ние не сме свръхчовеци. Ако искаме да бъдем най-добрите - а ние трябва да го направим от благодарност към онези, които са останали на вражеска земя, - тогава трябва с удоволствие да приемем усилието, изисквано от образованието, обучението и повишаването на квалификацията, така че когато трябва да водим, да водим правилно, и така че уверено да следваме, когато принадлежим към следващите.

Правилното водене и правилното следване са получили вечен паметник от времето на итона: героичната слава на живите и на мъртвите.

Германия

Загрижени сме за Германия, винаги за нея. Това трябва да се затвърди и да се повтаря отново и отново. В противен случай рискуваме - под натиска на личните си грижи - да не обръщаме внимание на голямата идея или дори да забравим, че отделният човек е част от цялото, че неговият живот става живот едва когато се включи във висшата цялост на рода и езика, на чувствата и мисълта, на миналото,

настоящото и бъдещето на народа.

Едно преживяване, което първоначално ми се стори съвсем незначително, все още ме занимава. Преди години бях на неделна екскурзия с моето момче. Краткото пътуване с влак направи такова дълбоко впечатление на малчугана, че той ме попита в Тегел: "Още ли сме в Германия?" Отначало се смяхме на това. Но после ми хрумна, че детето не заслужава да му се смея заради този въпрос. Точно обратното! То беше започнало да си изгражда представа за Германия. Срещал съм народни другари, които никога през живота си не са напускали селото си. Много от нашите деца от големите градове са същите. Дори мнозина от нас, които се борим за Велика Германия, сме си останали по-скоро провинциалисти.

Трудно е да се освободиш от връзките на провинцията. Първоначално всеки вижда света от гледна точка, формирана от произхода, социалните обстоятелства, интелектуалното ниво и професията. Вестниците и радиото със сигурност са допринесли за промяна, но представите ни за Германия задължително отново и отново се изкривяват от местния патриотизъм, ако не и от недоверие и завист.

Положителните резултати все още не могат да бъдат измерени от факта, че сега на германците се показва Германия, че германските работници, чиито заплати никога преди не са позволявали пътуване, сега могат да видят как живеят германците в други провинции. Това не е само силата от радостта, а по-скоро и силата им от знанието, че само нашето село, нашият град не е Германия, че имаме отечество, голямо и величествено красиво, и че сме синове и дъщери на един, здрав, трудолюбив и амбициозен народ.

Големите събития от настоящето показаха напълно на германците, които стоят като войници на кръстопътя на историческите трансформации, същността и характера на родината. Дори в далечината те могат да направят безброй сравнения. Те ще открият, че тази страна е красива. Или че природата е благословила един регион дори повече, защото там всяка година има две реколти, и ще видят, че всеки човек обича родината си и я смята за красива, дори и да е все така неплодна.

Само тази мисъл, любовта към родината, вече показва правилната перспектива. Немският войник не се учи само от книгите. Той вижда със собствените си очи паметниците на възхода и падението на цели нации. Той се запознава с гордите, безупречно чисти хора на север и вижда в други страни, че великите народи нямат нито сили, нито воля да се изкачат от бедността си.

Живата расова, културна и социална история постоянно заобикаля воина в чужди страни. Той знае, че има роля в огромна трансформация, безпрецедентна в световната история. Но мислите му винаги се връщат към Германия, с която той с право се гордее в сравнение с нея. Сега за него е лесно да прегърне благородното и чистото. И той знае, че ценното трябва не само да се запази, но и че дълбокият смисъл на живота се крие в безкрайната борба за по-добро, в търсенето на най-красивото, в осъществяването на по-благородното.

Той знае колко необходими са подобни размисли за Германия. Това се вижда

веднага, когато попитате един от вашите последователи, който работи за Германия у дома, какви мисли има за понятието Германия. Опитайте! Помогнете на колегата, като му подскажете отговорите на въпросите си чрез нови формулировки. Често това може да бъде само намек. Но дори и това дава достатъчно материал за размисъл и обучение. Няма да имате време за задълбочено представяне.

Но насърчението ви води до ценния резултат да насочите другаря си към източниците, които той твърде лесно пренебрегва, защото са твърде близо до неговия път.

Примери

Въпрос: Германия ли е това, което е показано на картата с цветна рамка?

Отговор: Престанахте ли да гледате на Саар като на част от Германия, когато границите, показани на картата, се различаваха от тези днес? Иначе ли беше с Австрия, Судетската област и Данциг?

Въпрос: Пейзажите, градовете, селата, реките, мостовете, паметниците и всичко останало, което се вижда в тези граници, Германия ли са?

Отговор: Не плават ли германски кораби в чужди морета? Нима постиженията на техниката не прокламират по целия свят германските способности, германския дух и германското трудолюбие?

Въпрос: Хората от немски род и с немски език в границите на Германия ли са Германия?

Отговор: Нима нашите сънародници, които живеят сред чужди народи, не принадлежат на нас, на Германия?

Въпрос: И ако сега съберем всичко, което ни принадлежи, и германския народ, където и да живее, всичко това заедно Германия ли е?

Отговор: Не принадлежи ли на Германия онова, което е с германски произход, онова, което някога е било, всичко онова, което възниква в Германия и около нея в непрекъсната борба, за която историята съобщава толкова много, че предупреждава и задължава?

Въпрос: Дали Германия е германският народ на настоящето, народът, който днес живее и работи?

Отговор: Откъде идваме? Щяхме ли да съществуваме без тези преди нас? И какво щяхме да бъдем, ако нашите предци не се грижеха, не се бореа и не се надяваха не само за себе си, но и за нас? Кой е направил повече за Германия: създателите на настоящето или многото хора, които са се трудили преди нас?

Въпрос: Германия ли е всичко това? Минало и настояще?

Отговор: Не носим ли в себе си семената на новото Ставане? Нима новият живот не се осъществява чрез нас? Не сме ли ние бащите, родителите на едно бъдещо поколение? Не му ли принадлежи нашата любов и вяност, нашата грижа и

нашият дълг? Кой би желал нещо лошо за децата си?

Много неща ще бъдат новосъздадени, новоустановени и новосъздадени в Германия. Не принадлежат ли произведенията на бъдещето също на Германия?

Като лидер, задавайте такива въпроси на последователите си! Когато отговаря на тези въпроси, той ще усети как любовта му към тези, които ще дойдат след него, нараства. Тази любов ще му покаже неговия дълг към тези, които още дори не са се родили. И ще му бъде по-лесно да признае какво дължи на тези, които сега живеят, преживяват и страдат край него. От решаващо значение за живота му ще бъде да си изясни, че неговите деца и техните деца един ден ще бъдат това, което той сега е, че един ден ще приберат това, което той сега сее, точно както ние сега плащаме цената за това, което е било пренебрегнато преди нас, и как можем да се радваме на това, което нашите бащи и деди са създали.

Германия е съвкупност от това, което е било германско и което ще бъде германско. Ние сме точно по средата на това. Живеем живота си само когато изпитваме благоговение и благодарност към хората, отишли в гробовете си преди нас, и към делата, които са оставили в нашите достойни ръце, и ако съзнаваме високата отговорност, която носим към идващите германски хора и неща.

Кой от нас би искал да бъде прокълнат от потомците си?

Германия и германската нация са като мощна буря, която идва от праисторическото минало и продължава във вечността.

Нацията е непрекъсната колона, която върви натам, а после преминава по моста, свързващ миналото и бъдещето. Дори и да се виждат само тези, които стоят и вървят по този мост, дори и само те да мислят, чувстват, полагат усилия и творят, все пак германците от настоящето сами по себе си не са нация. Към нея принадлежат и онези, които са се изгубили в огромното разстояние от другата страна, както и идващите от далечината, които един ден ще стъпят на моста на настоящето.

Курсът и силата на тази река, на тази походна колона зависят от два големи фактора: от кръвта и почвата. Едното или другото може да пресъхне, ако едното е по-плодородно от другото. Те зависят от водача и последователите, защото само енергията между тях може да преодолее опасността почвата да не е толкова плодородна, колкото кръвта, или кръвта да не остане чиста, да пресъхне и чуждата кръв да стане господар на почвата. Само правилното лидерство дава на реката здраво корито, а оттам и непобедимата сила да осигури жизненото си пространство, сила, която иначе със смъртоносна сигурност би се свила безсмислено в хиляди малки поточета.

Die NSDAP/AO ist die größte der Welt nationalsozialistischer Propagandalieferant!

Gedruckte und Online-Zeitschriften in vielen Sprachen

Hunderte von Büchern in vielen Sprachen

Hunderte von Websites in vielen Sprachen

Abonnement-Formular

☐ **NS KAMPFRUF** Abonnement für die nächsten zwölf Ausgaben. 30,00 Euro oder US\$30.00. (Bitte geben Sie an, welche Sprachausgabe Sie wünschen!)

☐ **Spende - IHRE Unterstützung macht unsere Arbeit möglich!**

Name

Strasse

Stadt Postleitzahl

Land

(fakultativ) E-Mail Adresse / Telefon

Schecks sind zahlbar an: NSDAP/AO

Post an: NSDAP/AO - PO Box 6414 - Lincoln NE 68506 - USA

[Am Besten lassen Sie "NSDAP/AO" weg!]